

[Aksel Larsen.]

cialdemokratiets Stilling havde ikke forandret sig. Og Dagen efter kom „Social-Demokraten“ ham til Hjælp og sagde det, man mente, han burde have sagt her, at Socialdemokratiet slet ikke havde stemt imod i sin Tid. Se, den Slags kan man ikke lade staa uimodsagt; derfor føler jeg Trang til at grave et Par Artikler frem, fra dengang den nuværende Konge holdt Bryllup og Sagen om forskellige Bevillinger var til Behandling her i Tinget, hvor der dengang sad 9 Socialdemokrater. Dengang indeholdt „Social-Demokraten“ nogle Artikler — jeg vil gerne have Formandens Tilsludelse til at bringe et Par Citater —, hvori man vendte sig polemisk mod Bladet „Politiken“ og spurgte „Politiken“, om det havde glemmt det fremragende lille Digt, som Bladet engang havde indeholdt. Dette Digt lyder saaledes:

„Der er et lille Land
med mange røde Kuske
og andre Folk af Stand —
et Æventyrets Land.
Her vokser Slotte og Palæer
med mange Marmorsøjler.

Naar Storken gør Visit,
gaar Lister rundt i Landet,
og hvad man gi'r, er frit —
men Storken kommer tit!
og hver en Prins sit Slot har faaet,
og alle smaa Prinsesser,
men den, der gaar og presser,
han bliver altid noget.“

Ja, bortset fra, at „Politiken“'s Husdigter dengang har været sørgeligt langt tilbage, naar han troede paa Fortællingen om Storken, maa man sige, at alt dette harmonerer aldeles ypperligt med en Række fremtrædende radikale Partifællers anbefaling af Prinsegaven ved denne Lejlighed. Men derefter skrev „Social-Demokraten“ for egen Regning, idet den talte om Afstemningen, der havde været i Folketinget:

„Det var derfor sikkert en skurrende Mislyd i Flertallets Kongehymne, da Socialdemokraterne gennem deres Ordfører K. M. Klausen underkastede hele Prinsepostyret en nærgaaende Kritik.“
Man fortsætter, idet man omtaler denne Kritik og denne Omtale af Kongehuset, med at sige, at K. M. Klausen paapegede Kongehusets uheldige Indflydelse paa vore politiske Forhold, hvorefter han kritiserede hele den Slotsgalskab, der har grebet dem, som gaar og presser. Han var ikke begavet med profetisk Evne og kunde derfor ikke se, at det Tidspunkt skulde komme, da hans egne

Partifæller skulde stille Graasten Slot til Raadighed ved en lignende Lejlighed. Artiklen fortsætter:

„Ved Afstemningen skete der det skandaløse: Der var kun 53 Mand til Stede. Af dem stemte Socialdemokraternes 9 Mand imod Lovforslagets Overgang til tredje Behandling, medens Resten, Højre og Venstre samt Moderate, stemte for. Man maatte saa skride til Navneopraab. Der blev ringet til alle Sider af Kasernebygningen, hver Krog blev undersøgt. Til Slut var der alligevel 2 Stemmer mindre end nødvendigt. Men Skandalen blev derved endnu større. Thi Socialdemokraterne lod saa blot 3 af deres Mænd stemme Nej, medens de 6 andre forlod Salen.“

Ja, der er en Trykfejl i det, jeg læser op af, men Meningen er, at man lavede en Afstemning ved Navneopraab, og hvis samtlige 9 Socialdemokrater var blevet i Salen, havde det været tilstrækkeligt til, at der deltog det nødvendige Antal i Afstemningen. Man lod derfor de 6 forlade Salen, og derved blev der 2 Stemmer mindre end nødvendigt (58) for at faa Lovforslaget vedtaget, og med noget Mismod maatte Formanden erklære, at Afstemningen ikke havde givet det nødvendige Antal Stemmer til Lovforslaget. Se, det var, dengang der var Tale om Prinsebevillinger i Socialdemokratiets Oppositionstid. Da kunde man godt gøre den Ting, at man kommanderede sine Partifæller ud af Salen for at hindre, at Tinget var beslutningsdygtigt. Men naar vi gør det samme, saa kan vi læse i „Social-Demokraten“, at det, vi laver, er Gadedrengestrøger, at vi er uartige, og andre Ting. (*Ole Bjørn Kraft*: Det er jo rigtigt). Jeg vil nødig have, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft anser mig for en artig Dreng. Naa, det er vel kun i sin Orden, at den Regering, der har taget Initiativet til at skaffe Kongen et Lystfartøj for Statens Regning, ogsaa sørger for en standsmæssig Bolig for Prinsen og forhøjer Apanagen og Naalepengene.

Det viser, hvor langt man er naaet, og naar man siger, at dette gør vi, fordi vi skal gøre det i Henhold til Forfatningen, siger jeg: Det passer ikke. Hvis det var de Herrer en Væmmelse at gøre det, vilde man have benyttet Lejligheden, da man skulde fremsætte Forslag til en Forfatningsændring, til at foreslaa Kongehuset afskaffet og Republikken indført. Der stod den principielle Sag til Afgørelse, men man stemte mod Forslaget om Republikkens Indførelse. Men paa disse forfatningsmæssige Omraader har